

Domsöndagen

Predikan i Osby kyrka 23 nov 2008

”Kristi återkomst”

Matt 13:47-50

Med himmelriket är det också som när man lägger ut ett nät i sjön och får fisk av alla slag i det. 48 När det är fullt drar man upp det på stranden och sätter sig ner och samlar den goda fisken i korgar och kastar bort den dåliga. 49 Så skall det bli vid världens slut. Änglarna skall gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga 50 och kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall man gråta och skära tänder.

Det händer kanske ibland att du får en känsla av att du inte riktigt hör hemma i denna världen, att saker och ting inte är vad det borde vara. Det är något som är grundläggande fel, men kanske kan du inte alltid sätta fingret på exakt vad.

Om du ibland känner det på det viset så vill jag bara att du ska veta att det är en helt riktig känsla. Vi hör inte hemma här, vi är inte skapade för en värld där det råder ondska och död. Där synden finns med i allt det som vi gör, till och med när det handlar om goda och vackra saker. Vi befinner oss inte i vårt rätta element. Vi är inte som fisken i vattnet.

Vi kan tänka oss liknelsen som Jesus ger oss, att fisken som dras upp ur sjön de egentligen inte hörde hemma där. Nätet var en räddningsaktion undan en försurad sjö. Hade fisken blivit kvar så hade den så småningom dukat under och dött.

Men det finns en fara i att vi vänjer oss även vid det som inte är vårt rätta element. Att vi bestämmer oss för att världen är normal, så här ska det vara. Död och sjukdom, avundsjuka och misshandel, allt sådant börjar vi se som normalt och oundvikligt. Och efter ett tag så slutar vi se vår egen synd och ondska som något problem. Vi börjar tänka att detta egentligen är något naturligt, att tänka på sig själv först och främst, att vinna fördelar på andras bekostnad. Och till slut blir vi så ett med vår egoism att vi inte märker den. Hur blir det då när nätet fångar oss och drar oss upp på land. Ja, risken är ju att vi då känner oss som fisken på torra land: Vi känner oss uppräckta, inte *till* vårt rätta element utan *från* det. Fiskens omedelbara instinkt är ju att sprattla sig ner till vattnet igen.

Det kan gå så långt att vi blir så vana vid vår egen synd, bitterhet som vi ältar eller hat som vi bär på, att vi rent av skulle sakna det om det togs ifrån oss. En bra fråga att ställa till oss själva är: vill vi bli av med all vår synd. Är det så illa att vi inte önskar detta så är vi som de dåliga fiskarna som kastas tillbaka i sjön. På sätt och vis får de ju bara som de själva vill.

Jesus drar det till sin spets när han talar om den brinnande ugnen där man ska gråta och skära tänder. Det ser jag som en fortsättning på denna världens ondska. Att leva med detta i evighet kan inte beskrivas på ett annat sätt. Det är svårt att tänka sig att någon frivilligt skulle välja detta, men om synd och ondska blir så förtroligt med en själv så ser man det kanske på ett annat sätt.

Men det är också viktigt att notera att var gång som Jesus tar upp den allvarliga saken att det finns två ställen som vi kan komma till efter döden, så gör han det bara när hans lärjungar är med. Han pratar aldrig om helvetet för de stora massorna och skälet till det är nog att man inte kan skrämman folk in i himlen. Den typen av mission får bara motsatt effekt.

De här texterna tjänar som varning för oss. Jesus vill varna oss från att slå oss till ro, att så vänja oss vid denna världen att vi inte är intresserade av att gå vidare. Den viktigaste frågan som vi bör ställa till oss själva är: Är vår egen synd ett problem för oss eller inte? Om vi inte upplever det som ett problem, det är kanske då var problem! För då finns ju inget behov av frälsning. Befrielse från vår egen fångenskap under synden erbjuds oss, som det vi läste i episteltexten för två söndagar sedan: "Vi vet att när han uppenbarar sig kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är." Men detta förutsätter ju en önskan om förändring, en insikt om att saker och ting inte är vad det borde vara.

Hur det borde vara berättar profeten Hesekiel för oss. Han fick se en framtidsvision av ett kommande fridsrike, men man kan fråga sig om han inte samtidigt ser bakåt i tiden. För det som han beskriver är misstänkt likt paradiset lustgård, människans första hem. Där talas det också om floder som vattnade trädgården, precis som Hesekiel såg en flod som gjorde havets vatten friskt. I Edens lustgård fanns också fruktträd som gav frukt, liksom i Hesekiels vision.

Nå, ser han då framåt eller bakåt i tiden? Ja, kanske han ser åt båda hållen, det som väntar oss vid Kristi återkomst är en återställelse av det som en gång var. De första människorna: Adam och Eva, måste ha känt sig mycket hemma i paradiset. Det var den tillvaron som de var skapade för. Det var i världen utanför, den som vi nu lever i, det var den som de upplevde som främmande.

Kristi återkomst blir en återställelse av allting. När synden och onskan, genom våra första föräldrars val, kom in i världen så blev allting skadat, balansen i skapelsen rubbades och ingenting blev vad det borde vara efter det. Det är inte bara mänskligheten som lever under syndafallets konsekvenser, utan det gör också själva naturen.

Men det finns en bortre parentes för det tillstånd som vi lever i nu. Den siste fienden som förintar är döden skriver Paulus i sin episteltext. Sen kommer allt att läggas under hans fötter. Det kommer då inte längre finnas någon synd och ondska, ingenting av detta som gör oss främmande för vår omgivning. Där kommer vi känna oss lika hemma som de första människorna i paradiset. Det är det som väntar på och som livet här bara

är en förberedelse inför. När Gud blir allt, överallt, så har vi nått målet för vår tillvaro.